

Sygnatura akt VI Ka 760/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 grudnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie: SO Marcin Mierz

SO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r.

sprawy skazanego **S. S.** ur. (...) w G.

syna R. i A.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 czerwca 2018 r. sygnatura akt IX K 290/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższa orzeczoną tam karę łączną do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia skazanego z obowiązku uiszczania wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 760/18

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7 czerwca 2018 r. (sygn. akt IX K 290/18) apelację wniósł prokurator. Zaskarżając powyższy wyrok na niekorzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, która to kara wymierzona przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji jako nadzwyczaj łagodna nie jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów skazanego objętych wyrokiem łącznym, a także nie spełnia stawianych przed nią celów z zakresu prewencji indywidualnej i generalnej podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że zasadne jest orzeczenie wobec skazanego za wskazany czyn kary łącznej w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Stawiając powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna o tyle, że w wyniku jej wywiedzenia Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności. Jednakże argumenty dotyczące stopnia społecznej szkodliwości jak i winy skazanego w odniesieniu do poszczególnych skazań jednostkowych nie są brane w ogóle pod uwagę w sprawach dotyczących wyroku łącznego.

W swojej apelacji skarżący w zasadzie kwestionuje jedynie wysokość wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności. Niekwestionowany przez skarżącego był sposób łączenia kar, w szczególności zaś zastosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r., Sąd odwoławczy nie widzi w tej sytuacji potrzeby szczegółowego odnoszenia się do tej kwestii poprzestając na stwierdzeniu, że Sąd I instancji nie popełnił w tym zakresie błędów.

Mając na uwadze zasady wymiaru kary łącznej z art. 86 § 1 k.k. Sąd I instancji mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 1 roku (najwyższa kara jednostkowa) do 2 lat (suma kar). Sąd I instancji orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczona kara łączna jest najniższą możliwą do orzeczenia w odniesieniu do skazanego i stanowi wyjątek, w zakresie orzekania kar łącznych.

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona skazanemu kara łączna 1 roku pozbawienia wolności razi łagodnością. Przyznać należy że skazany ma co do zasady dobrą opinię z miejsca zamieszkania, jednakże mieć należy także na uwadze fakt iż przypisane skazanemu czyny za które wymierzono kary podlegające łączeniu skazany popełnił w stosunkowo długim okresie czasu od 2010 r. do marca 2016 r. oraz że naruszył nimi różne dobra prawem chronione, popełnił bowiem w większości przestępstwa przeciwko mieniu, ale także przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd odwoławczy stwierdza, iż o istnieniu ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego decydują takie okoliczności w szczególności bliskość czasowa poszczególnych przestępstw, ich jednorodność, sposób działania sprawcy, tożsamość pokrzywdzonego oraz stosunek zależności pomiędzy poszczególnymi przestępstwami tego rodzaju, iż jedno jest główne, zaś pozostałe mają charakter podrzędny i stanowią środek do realizacji przestępstwa głównego.

Z akt sprawy wynika, iż związek ten w niniejszej sprawie w istocie nie istnieje, albowiem poszczególne przestępstwa zostały popełnione przez skazanego w różnym, bardzo odległym czasie, na szkodę różnych osób i w istocie w odmienny sposób. Ponadto nie pozostają one w żadnym stosunku zależności tego rodzaju, że niektóre z nich są główne, zaś pozostałe są podrzędne.

Przede wszystkim mieć jednak należy na względzie okoliczność, iż fakt ustawicznego popadania przez skazanego w konflikt z prawem nie uzasadniał w żadnej mierze zasady pełnej absorpcji. W sprawie IX K 456/11 Sądu Rejonowego w Gliwicach za czyny z art. 278 § 1 i 279 § 1 k.k. w dniu 4.02.2015 r. wydano wyrok, w którym orzeczono skazanemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata. W okresie próby skazany dwukrotnie popełnił przestępstwa, za które wymierzono mu kary pozbawienia wolności, a zatem wynika z tego, że całkowicie lekceważył orzeczoną karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania popełniając kolejne przestępstwa. Sąd odwoławczy nie znajduje w tej sytuacji podstaw do zaaprobowania wymiaru kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy.

Sąd Odwoławczy uwzględniając częściowo apelację prokuratora podniósł wymiar kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, uznając iż kara, której domagał się oskarżyciel byłaby zbyt surowa. Sąd odwoławczy uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna pozbawienia wolności jest zasadna i mieści się w opisanych wyżej kryteriach wymiaru kary łącznej. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że skazany jest osobą młodą, zaś przestępstw dopuszczał się kilka

lat temu. Nie ma również znaczenia stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych skazanemu w wyrokach jednostkowych.

W szczególności chodzi o to, by właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę oraz chroniła w odpowiednim stopniu społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego czynu zabronionego. Popęlnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z prostej absorpcji (tak słusznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku w sprawie II AKa 171/00, OSA 2001/2/5). Sąd Najwyższy - - niejednokrotnie podkreślał, że stosowanie jednej z zasad - absorpcji, czy też kumulacji w pełnym zakresie, z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Zatem najczęstszym sposobem kształtowania kary łącznej w wyroku łącznym pozostaje przyjęcie zasady asperacji, pomagającej odnaleźć właściwą równowagę pomiędzy przywołanymi, skrajnymi rozwiązaniami. Instytucja kary łącznej nie polega w istocie na automatycznym niejako zmniejszeniu dolegliwości za przestępstwa już popełnione, ale służy racjonalizacji wykonania kar pochodzących z różnych skazań - zgodnie z aktualizowanymi na bieżąco celami tychże kar.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, iż w uzasadnieniu orzeczenia dotyczącym wyroku łącznego sąd nie wypowiada się w odniesieniu do dowodów dotyczących winy skazanego w wyrokach jednostkowych ani też co do dowodów przeciwnych, jak tego domagał się obrońca skazanego we wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosownym zakresie, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono, jak w części dyspozytywnej wyroku.